

Веднажъ ме пратиха да повикамъ сале-
цията *Камберъ*. Затекохъ се като стрѣла и го
дотърсихъ чакъ до вжтрѣшната стаичка, къ-
дѣто се отиваше прѣзъ малка стѣлбица.

Едното стѣпало бѣше поврѣдено и се ва-
дѣше. Дордѣто другитѣ пиеха салепъ, азъ не-
забѣлѣзано отнѣхъ стѣпалото и отидохъ при
тѣхъ да си изпия порцията. Закуската се свър-
ши. Платихме на Камбера и той се опѣти къмъ
улицата. Отъ силния вѣтъръ ламбата изгаснѣ и
ние останахме въ тъмно.

Въ това врѣме Камберъ се трѣшна на зе-
мята и сѣдоветѣ му издрѣнкаха около него.
Той изпъшка силно и едвамъ се изправи на
крака. Запалихме свѣщъта и що да видимъ! Че-
лото му окървавено и салепътъ разлѣнѣ.

Ето и майсторътъ иде... Като видѣ жал-
ната картина, почна да разпитва какъ е станала
случката. Всѣки мълчеше и дигаше раменѣ. Но
той бѣше хитъръ и веднага се досѣти кой е ви-
новникътъ.

Още сѣщия день повика татка и ме наби
прѣдъ него съ дрѣновицата. Дордѣ умра ще
помня този бой, каза съ въздишка дѣдо Ста-
менъ и прѣкъсна разказа си.

